

POSTANOWIENIE

12 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzcyk

na posiedzeniu niejawnym 12 września 2025 r. w Warszawie
na skutek skargi M.S. o stwierdzenie niezgodności
z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w Rawie Mazowieckiej
z 18 maja 2023 r., I Co 431/22,
w sprawie egzekucyjnej z wniosku M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w
W.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Dłużnik M.S. złożył na podstawie art. 424¹ k.p.c. skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia Sądu Rejonowego w Rawie Mazowieckiej z dnia 18 maja 2023 r. odrzucającego skargę na orzeczenie referendarza sądowego wydane w sprawie egzekucyjnej. Zarzucił m.in. naruszenie wszystkich przepisów Konstytucji, w tym prawa do sądu i rzetelnego procesu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przepis art. 87¹ § 1 k.p.c. stanowi, że w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych, a w sprawach własności intelektualnej także przez rzeczników patentowych, chyba że stroną, jej organem, jej przedstawicielem ustawowym lub pełnomocnikiem jest

sędzia, prokurator, notariusz albo profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych, a także gdy stroną, jej organem lub jej przedstawicielem ustawowym jest adwokat, radca prawny lub radca Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej. W przypadku środków zaskarżenia, do których rozpoznania jest właściwy Sąd Najwyższy, oznacza to, że każdy tego rodzaju środek musi sporządzić adwokat lub radca prawny, a w sprawach własności intelektualnej może sporządzić go także rzecznik patentowy. Zasada ta dotyczy również skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, będącej nadzwyczajnym środkiem prawnym powierzonym wyłącznej kompetencji Sądu Najwyższego, inicjującym pierwszy etap dochodzenia od Skarbu Państwa odpowiedzialności odszkodowawczej z tytułu wydania niezgodnego z prawem orzeczenia sądu (art. 424¹ i n. k.p.c.). Przymus ten obejmuje nie tylko sporządzenie skargi w imieniu strony, lecz także wszelkie inne czynności podejmowane w postępowaniu skargowym przed Sądem Najwyższym.

Materiał sprawy nie ujawniał, aby skarżący należał do kręgu podmiotów uprawnionych do samodzielnego działania przed Sądem Najwyższym, toteż wniesiona osobiście skarga, jako niedopuszczalna, podlegała odrzuceniu (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2021 r., V CZ 3/21).

Z tych względów, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

(K.G.)

[a.ł]